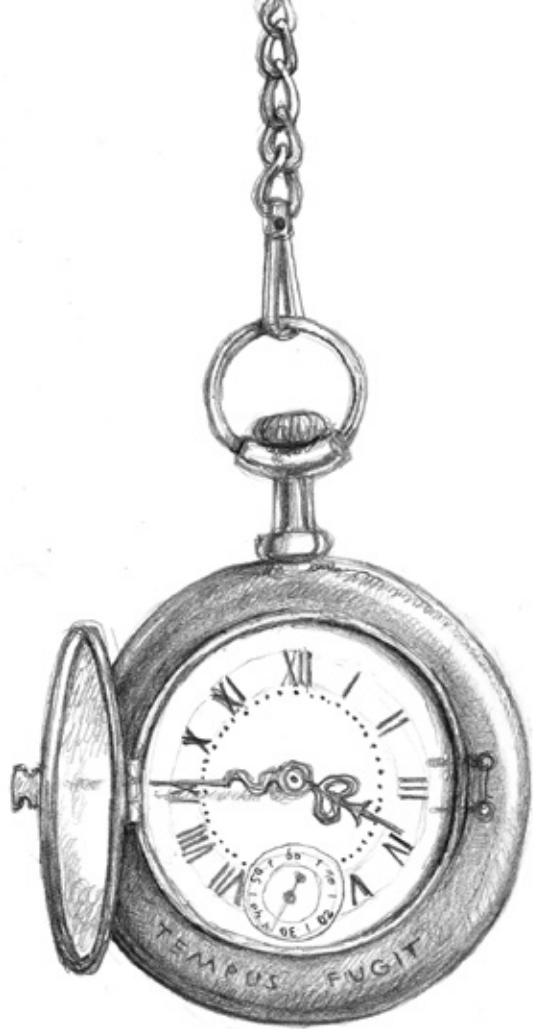

Mireille Geus

met illustraties van Floris Tilanus

Vijf tig se conden

Van Mireille Geus verschenen bij Lemniscaat:

Big | Joe en ik | Dans! | Mijn dagen met Niets

Met de wind mee | Schatkamer | De ogen van Sitting Bull

Virengo en ik | Naar Wolf | Te klein | Papa, ik mis je | Lava

Mama, ik mis je | Negen levens | Is dit een kikker?

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor
dit boek een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

Voor L. Omdat we samen
door de tijd mogen reizen

Tekst © Mireille Geus, 2026
Omslag en illustraties © Floris Tilanus, 2026
Boekverzorging: Marc Suvaal
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026
ISBN 978 90 477 1676 1 | NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort
Lithografie: Pixel-It, Zutphen

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt
en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis
en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

O

Waar ik het meeste van hou...

Aardbeien, en dan vooral van dat heel zachte zoete ervan en van het kraken van de pitjes.

Avond, omdat het donker wordt.

Alles wat zacht en rustig is.

Afwachten, het liefst waar niemand me ziet.

Afwassen, lekker met mijn handen in het warme sop, alleen.

Afluisteren, als ik iedereen hoor en zij mij niet.

Als het ergens lekker ruikt, of als iemand lekker ruikt.

En dat is alleen nog maar wat ik bij de letter A bedenk.

Ik hou ook van sprookjes, vooral als ze bijzonder zijn en goed aflopen.

Van tijd hou ik, van het luisteren naar het tikken van de klok, van in het hier en nu leven.

Natuurlijk ben ik dol op mensen en ook op kabouters, elven; vooral als ze Dani heten.

Ook hou ik van reuzen.
Soms zelfs even van trollen, heel even.

Verder hou ik van...

Puzzelen.

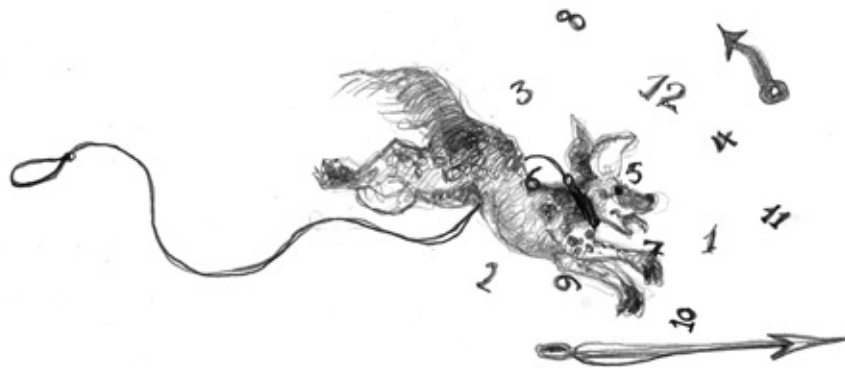
Soms van een zakdoek.

Wonderen.

Dat een sprookje meestal begint met *er was eens*, maar dat je ook best met *er is iets* kunt beginnen.

En als laatste; ik hou heel veel van verstoppen.

Maar niet altijd. Dat vertel ik later.

Onder tijdsdruk

1

Er is iets. Natuurlijk is er altijd iets. Er kan niet níets aan de hand zijn. Vanaf mijn verstopplek kan ik alles zien. Alles horen. Alles ruiken. Het lijkt allemaal gewoontjes bij ons thuis.

Een normale dag. Maar dat is toch niet zo.

Mijn vader zit met zijn grote tijdwakersbril op voor de enorme tikkende klok.

Hij snuift. Dat doet hij alleen als hij het moeilijk heeft.

Mijn vader zorgt ervoor dat de tijd zich netjes gedraagt. Een heel belangrijke taak.

Als hij er niet op let, dan doet de tijd zomaar wat. Dan gaat de tijd ervandoor als een jonge hond die je van de lijn haalt. Hij zorgt ervoor dat de tijd doet waar tijd voor is. Dat alles voorbijgaat. Met regelmaat. Tik voor tik. Tik, tik, tik.

Mijn moeder kijkt alle spuiten na. Ze gaat alle kabouters inenten vandaag.

Het lijkt alsof ze iets te laat begonnen is. Haar gebaren maken meer geluid dan normaal.

Ze gooit snel wat oud brood in de broodrooster. Tik, tik, tik. In de ruimte naast het huis staan er al kabouters klaar. Het is de Grote Inentingsdag, wat met kabouters grappig is. Kabouters en groot, bedoel ik. Maar niet iedereen vindt dat grappig.

Mijn oudere zus Lila in ieder geval niet. Ze lacht sinds ze veertien is nergens meer om.

En zeker niet om mij, haar elfjarige zus Elle. Ze zit hand in hand met de buurjongen.

De hele dag. Tik, tik, tik.

Lila en de buurjongen hebben het er heel druk mee. Hun handen moeten wel enorm plakken. Dat kan niet anders.

Maar toch ben ik er – zomaar – heel erg jaloers op.

We lijken een gewoon gezin. Een vader met een baan. Een moeder met een baan.

Een oudere zus Lila. Een jongere zus, Elle, ik dus.

Samen met mijn knuffel, waar ik volgens Lila te oud voor ben. We wonen met z'n allen in een gewoon huis.

Maar ik ken geen enkel gezin waar de vader tijdwaker is. En de moeder eigenlijk ook een soort van tijdwaker is. Mijn vader zorgt dat de tijd zich keurig gedraagt.

En mijn moeder zorgt dat iedereen meer tijd krijgt. Meer tijd van leven.

Zij als dokter en hij als waker.

Mijn moeder ligt weleens wakker van haar belangrijke werk,

maar mijn vader kan niet gaan slapen, omdat hij waker is. Nooit.

Nou ja, nooit niet slapen... dat kan natuurlijk niet.

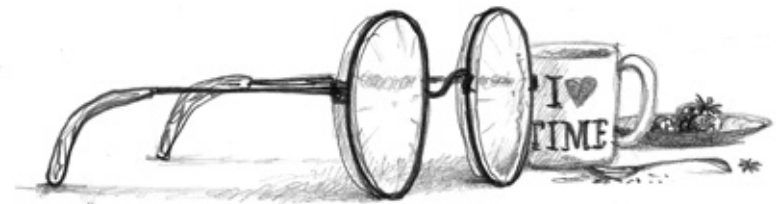
Eenmaal per dag, op een moment naar keuze, kan hij de veel te grote tijdwakersbril voor vijftig tellen afzetten. Hij zet een wekker die aftelt en sluit zijn ogen voor die vijftig seconden. Dan kan hij rusten of slapen. Tik, tik, tik.

Ik heb het zo vaak gezien. Zijn slapende gezicht zonder die grote bril.

Zijn gezicht tijdens die vijftig seconden is zo mooi.

Denk aan: met je ogen dicht van de zon genieten.

Denk aan: van je lekkerste ijsje genieten.

Mijn vader snuift weer. Zijn neus loopt. Hij heeft het zwaar. Zo zwaar als hij het soms heeft net voordat hij vijftig seconden gaat rusten. Maar vandaag heeft hij al vijftig seconden rust gehad. Zijn wekker is allang afgegaan. Hij is weer bezig met zijn werk. Hij zou klaarwakker moeten zijn, fris. Maar hij snuift veel te vaak. En harder dan normaal.

Hij verschuift in zijn schommelstoel.

Mijn moeder roept een lelijk woord. Haar brood komt zwart uit de broodrooster.

Maar dat is niet alles wat er mis is vandaag. Nee, het gaat om iets veel groters.

Iets veel ergers. Wat kan het zijn?

2

Mijn moeder is nu al een paar uur weg. Soms roept een kabouters heel hard 'au' vanuit de spreekkamer. Als ze de naald in hun huid steekt. Mijn moeder vindt dat onnodig.

'Zoveel pijn doet het niet.'

Maar er is zoveel onnodig. Zoals mijn zus die plakkerige hand in plakkerige hand zit met de buurjongen.

Er is nog steeds iets. Mijn vader blijft maar snuiven.

Ik word er onrustig van. Denken aan waar ik van hou, helpt.

Naast het getal vijftig hou ik het meest van het getal twaalf.

Sommige mensen voelen niets voor cijfers.

Ik wel. Juf niet. Die houdt alleen van woorden. Lila niet.

Dani niet.

Van mama weet ik het niet. Papa houdt van alle cijfers.

Als ik aan het getal twaalf denk, dan glimlach ik meteen. Ik vind het geweldig dat mijn volgende verjaardag mijn twaalfde zal zijn. Twaalf is voor mij een fijn getal. Ik adem vanzelf uit als ik aan de twaalf denk.

Denk aan: dat je net een heel moeilijke opdracht af hebt.

Denk aan: dat je na twintig rondjes keihard rennen uit mag rusten en water mag drinken.

Denk aan: dat je je geweldige korte broek terugvindt, die je al heel lang kwijt was.

Waar ik ook van hou is het woord kwibus.

Het is een woord waar ik vanzelf vrolijk van word.

Dat is al zolang ik me kan herinneren zo.

Mijn vader gebruikt het heel af en toe. Verder kent niemand het. Het is ook best een raar woord.

Vanaf mijn verstopplek bekijk ik de eettafel. Vandaag ligt het vrolijke tafelkleed op tafel. Het is van plastic.

Als er wat ei op plakt of als ik knoei met thee, dan veegt mijn moeder het makkelijk weg.

Meestal knoei ik meer als het op tafel ligt. Ik let dan minder goed op.

Omdat ik op zoek ben naar wat er mis is, kijk ik beter. ik, tik, tik.

Het kleed is prachtig. Er staat een hele wereld op dat plastic gedrukt.

Al weet ik niet of het gedrukt is of dat het er op een andere manier op gemaakt is.

Ik weet zoveel niet. Dat zegt mijn vader altijd.

‘Er is zoveel dat je niet weet.’

De wereld die op het kleed staat, is heel druk. Heel vol.

Er staan allemaal vrolijke mannen en vrolijke vrouwen op met kruiwagens. In sommige kruiwagens zitten mensen, de mannen en vrouwen erachter zijn groter. Ze brengen de mensen van de ene berg naar de andere en daar nemen andere grote mannen en vrouwen ze mee naar de volgende berg. Het lijkt nu moeilijk, maar het is heel simpel, als je goed kijkt.

Iedereen ziet er vrolijk uit, iedereen lacht. Er is veel groen. Heel veel planten, bomen, struiken. Veel bergen. Begroeide en kale.

Heel vaak hoor ik de lach van vrolijke mannen en vrouwen en help ik even mee met de kruiwagens duwen. Of ik laat me lekker zomaar ergens heen brengen, door zo’n grote vrouw.